

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Simon Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Simon Zoltán ügyvéd) által képviselt **felperesnek** a dr. Molnár Gabriella Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Molnár Gabriella ügyvéd) által képviselt **alperes** ellen 20.000.000,- forint tartozás megfizetése és járulékai iránti perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2009. november hó 27. napján kelt G.20.342/2009/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18., 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatja, s kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 20.000.000. (Húszmillió) Ft-ot, ennek 2008. október 7. napjától 2008. december 31-ig évi 15,5%-os, 2009. január 1. napjától 2009. június 29-ig évi 17%-os, 2009. június 30-tól a kifizetés napjáig járó, az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamatát.

Megállapítja, hogy a felperes a Zalaegerszegi Városi Bíróság Pk.52.810/2008/3. számú végzésével elfogadott, a Zala Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bl.55/2008/1.

számon kezelt, 19.850.000.Ft összegű letét felvételére jogosult az alperes teljesítéseként.

A felperes kereseti illetékben és elsőfokú perköltségben való marasztalását mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen az államnak - az illetékügyben eljáró hatóság felhívására - 900.000. (Kilencszázezer) Ft kereseti és 900.000. (Kilencszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen a felperesnek 1.250.000. (Egymillió - kettőszázötvenezer) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás szerint a peres felek 2008. július 22. napján adásvételi szerződést kötöttek a **helység 1-i** ..., ...,.... és ... hrsz-ú ingatlanokra és az ott található tárgyi eszközökre. Az adásvételi szerződés szerinti vételár 350.000.000,- forint + áfa összegben került meghatározásra azzal, hogy abból az ingatlanok értéke 330.000.000,- forint + áfa. A felek a szerződés 3.3 pontjában a vevő a vételárat úgy vállalta megfizetni, hogy abból a szerződéskötéstől számított 30 napon belül 20.000.000,- forintot a szerződést készítő ügyvédnél letétbe helyezve foglalként fizet meg. Ezt követően 2008. augusztus 15. napján a felperes 5.000.000,-forintot ügyvédi letétbe helyezett, további fizetés azonban nem történt. 2008. augusztus 28-án, majd szeptember 3-án a szerződést a felek módosították. A végleges szerződés az ügyvédi letétbe helyezés útján történő foglaló megfizetésére 45 napos határidőt tartalmazott azzal, hogy amennyiben a teljesítés a vevő érdekkörébe eső okból meghiúsul, az adott foglalót a vevő elveszíti. A 3.6. pont szerint amennyiben a vevő késedelembe esik és a fizetési kötelezettségének lejáratától számított 30 napos póthatáridőn belül sem fizeti meg az esedékes vételár-részletet, úgy eladó jogosult a szerződéstől egyoldalú írásbeli nyilatkozattal elállni. Az elállás esetén az eredeti állapotot kell helyreállítani. Az eredeti állapot helyreállítása keretében eladó jogosult a foglalót megtartani és azon túlmenően a felmerült kárát is érvényesíteni.

2008. szeptember 3-án a felperes további 15.000.000,- forintot utalt a letéteményes ügyvéd letéti számlájára foglaló címén. Ezt követően 2008. október 6. napján az "A". közölte a felperessel, hogy hitelkérelmét elutasította. E körülményről a felperes 2008. október 7-én az alperest értesítette, egyúttal bejelentette, hogy az adásvételi szerződéstől eláll, majd október 21-i levelében kérte az alperestől vissza a felperes által letétbe utalt 20.000.000,- forintos összeget. A letétkezelő ügyvéd a 20.000.000,- forintot bírói letétbe helyezés iránti kérelmet terjesztett elő a Zalaegerszegi Városi Bíróságon. A bíróság a 2008. november 18. napján kelt Pk.52.810/2008/3. számú végzésével az eljárási illeték levonása után fennmaradó 19.850.000 Ft-ot teljesítési letétként elfogadta.

A felperesi gazdasági társaság 2008. július 15-én azzal a céllal jött létre, hogy **Helység 1-en** ... márkakereskedést üzemeltessen. Ennek érdekében 2008. július 22-én adásvételi szerződést kötött az alperessel

A felperes módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, a 20.000.000,- forint nem minősül foglalónak, másodlagos kereseti kérelmében 20.000.000,- forint valamint ezen összeg 2008. október 7. napjától járó kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint a Ptk.243.§.(1) és (2) bekezdése valamint a Legfelsőbb Bíróság eseti döntései (BH 1993.106., BH 2004.463., BH 2007.91., EBH 2006.1530.) alapján a 20.000.000,- forint nem tekinthető foglalónak, mert átadására nem a szerződéskötéskor került sor. Így az az ezzel kapcsolatos szerződéses rendelkezés a Ptk.200.§.(1) és (2) bekezdése alapján semmis. Kifejtette, hogy az átadott 20.000.000,- forint a Ptk.320.§.(1) bekezdése és 319.§.(3) bekezdése szerint az előlegként a felperesnek visszajár.

Az alperes ellenkérelmében a módosított kereset elutasítását kérte. Az elsődleges kereseti kérelemmel kapcsolatban előadta, hogy annak előterjesztésére a Pp.123.§-a nem ad lehetőséget. A másodlagos kereseti kérelmet illetően kifejtette, hogy a felperes követelése a felszámolás alá került alperes felszámolási vagyonát érinti. A Cstv.4.§.(3) bekezdés és (1)

bekezdés, a Cstv.3.§.(1) bekezdés c./ pont, a Cstv.28.§.(1) bekezdés és 29.§.(1) bekezdés, valamint a számviteli törvény 23.§.(1) bekezdés alapján igényét a felperes a felszámolási eljárásban érvényesítheti. A felperes követelését az alperes ellen folyó felszámolási eljárásban a felszámoló kifejezetten vitatott követelésként vette nyilvántartásba.. A szerződésmódosításokra tekintettel a szerződéskötés napja 2008. szeptember 3-a volt és ezen időpontig a 20.000.000,- forint már átutalásra került a felperes részéről, így ez az összeg foglalónak tekintendő a Ptk.243.§.(1) bekezdés, valamint a BH 2005.137. számú eseti döntés alapján. Előadta, amennyiben a 20.000.000,- forintot foglalónak nem lehet tekinteni, úgy a Ptk.207.§. (1) bekezdése szerint a szerződés 3.6. pontjában a vételárelőleg sorsáról tiltó rendelkezés hiányában a Ptk.320.§.(1) bekezdés és 319.§.(3) bekezdésében írtaktól eltérően rendelkeztek a felek, amire lehetőségük volt. Harmadlagosan utalt arra, hogy a Ptk.318.§.(1) bekezdés és 339.§.(1) bekezdés alapján a 20.000.000,- forint kártérítésként illeti őt meg, mert ezt az összeget a felek kárátalányként kötötték ki arra az esetre, ha a szerződés a vevő érdekkörében felmerült okból hiúsulna meg. Álláspontja szerint a felperesnek nem volt joga elállásra, így a felperes eljárása a Ptk.4.§.(1) és (4) bekezdésébe ütközik. Kérte, hogy a bíróság rendelkezzen a bírói letétbe helyezett pénzösszeg alperesnek történő kiutalásáról.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította, egyúttal kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 750.000,- forint perköltséget, valamint az állam javára 900.000,- forint feljegyzett eljárási illetéket. Az elsődleges kereseti kérelemmel kapcsolatban megállapította, hogy a Pp. 123.§-a szerint megállapításra irányuló kereseti kérelem előterjesztésének nem volt helye, mert az a körülmény, hogy az alperes a fizetési meghagyásos eljárás perré alakulását követően felszámolási eljárás alá került, a Cstv.38.§.(2) bekezdés alapján nem eredményezi azt, hogy marasztalásra irányuló igény ne lenne vele szemben perben érvényesíthető.

A másodlagos kereseti kérelmet illetően megállapította, hogy a 20.000.000,- forint nem tekinthető a Ptk.243.§.(1) bekezdésében meghatározott foglalónak, mert az nem a szerződés megkötésekor került átadásra a felperes részéről, ugyanis a 2008. július 22-ei szerződés megkötésekor a felperes semmilyen összeget nem fizetett az alperesnek, illetőleg nem helyezett ügyvédi letétbe. Ez az összeg nem vételár-előleg, a szerződés 3.6. pontjában foglaltak szerint tartalmilag a Ptk.246.§. (1) bekezdése szerinti kötbér kikötésnek tekintendő még akkor is, ha jelen esetben a felek a kötbér szó használatát mellőzték. E szerződési pont értelmében a felperes azt vállalta, a szerződés teljesítésének részéről történő elmaradása esetén 20.000.000,- forintot fizet az alperesnek. Ez az összeg mint biztosítéki összeg került ügyvédi letétbe. Az pedig nem volt vitatott, hogy a felperes a szerződésben vállalt vételár megfizetésére vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget. Egyben megalapozottnak tekintette azon alperesi álláspontot is, mely szerint a szerződés 3.6.pontjában az eladónak biztosított elállási joghoz kapcsolódóan a felek a 20.000.000,- forintra vonatkozó rendelkezése a Ptk.320.§.(2) bekezdése alapján bánatpénz kikötésnek is tekintendő. Tekintettel azonban arra, hogy a szerződés nem az eladó elállásával szűnt meg, hanem a felperes szerződésszegése eredményezte a kialakult helyzetet, a 20.000.000,- forint kötbér jellegét ítélte helytállóbbnak. Utalt arra, hogy a 27/2003. (VII.2.) IM. rendelet 32.§-a értelmében a perben eljáró bíróság nem rendelkezhetett a bírói letétbe helyezett összeg kiutalásáról. Ezt meghaladóan kifejtette, a kereseti kérelem elutasítása folytán szükségtelen volt annak vizsgálata, a per tárgyául szolgáló összeg a felszámolási vagyona-ba tartozik-e.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával a kereseti kérelemnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. Arra hivatkozott, hogy a megállapításra irányuló kereseti kérelme a Pp. 123.§-a alapján megalapozott. Előadta, hogy az általa igényelt összeg felett az alperes nem rendelkezik, ez az összeg sohasem került hozzá, mivel a 20.000.000,- forint eredetileg ügyvédi, utóbb bírósági letétbe került. Így a megállapítási kereset előterjesztésének nincs akadálya. A másodlagos kereseti kérelem kapcsán előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, a felperes által utalt összeg kötbérnek tekinthető. Az adásvételi szerződés megkötésekor a felek szerződést biztosító mellékkötelezettségként kizárólag a foglalt nevesítették. A szerződés a kívánt joghatás kiváltására utóbb alkalmatlannak bizonyult, de ez nem eredményezheti azt, hogy a felek szerződési akarata úgy legyen értelmezhető, az nem foglaltóra, hanem más szerződést biztosító mellékkötelezettség kikötésére irányult. Támadta az elsőfokú ítéletet azzal is, hogy az alperes kötbérre egyébként csak akkor lenne jogosult, ha egyúttal az is megállapítható lenne, hogy a felperes a szerződést vétkesen nem teljesítette. Utalt a Ptk.318.§.(1) és 339.§.(1) bekezdésében írtakra, valamint arra, hogy a felperes az adott helyzetben úgy járt el, ahogy az tőle elvárható volt, így álláspontja szerint nem állapítható meg vétkessége a teljesítés elmaradásával kapcsolatban. A szerződéskötés után kifizetett vételárrészlet fogalmilag nem minősíthető kötbérnek, mert a kötbér mint szerződésszegési szankció a kötbérfizetési feltételek fennállta esetén utólag fizetendő. Megismételte azt az előadását, mely szerint a foglaltal kapcsolatos megállapodás a Ptk.243.§.(1) bekezdésébe ütközik és így a Ptk.200.§.(2) bekezdés alapján semmis, a 20.000.000,- forint vételár-előlegnek tekintendő és az a Ptk.320.§.(1) bekezdés és 319.§.(3) bekezdés alapján a felperesnek visszajár.

Mivel a szerződéstől nem az alperes állt el, így a 20.000.000,- forintba akkor sem lenne jogosult, ha az bánatpénznek lenne tekinthető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Fenntartotta, hogy a 20.000.000 Ft a Cstv. 4. § (1) bekezdésében és a Cstv. 3.§ (1) bekezdés e) pontjában írtak alapján az alperes felszámolási vagyonába tartozik, így a felperes követelése a Cstv. 38.§ (3) bekezdése alapján perben nem érvényesíthető.

Az elsődleges kereseti kérelmet illetően utalt arra, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének törvényi feltételei nem állnak fenn. Álláspontja szerint a Ptk. 4. § (1) bekezdésébe ütközően jár el a felperes, mikor a saját szerződésszegő magatartásának jogkövetkezményei alól igyekszik kibújni. Megismételte azt az előadását, mely szerint a felperes elállásra nem volt jogosult, saját felróható magatartására pedig előnyök szerzése végett nem hivatkozhat a Ptk. 4.§ (4) bekezdés alapján. Kifejtette, hogy az utolsó szerződésmódosítás időpontja - 2008. szeptember 3. napja - tekintendő a szerződéskötés időpontjának, ennek megfelelően a foglalt átadására a szerződéskötés időpontjában került sor. Arra hivatkozott, a Ptk. 243.§ (1) bekezdése lehetővé teszi, hogy a felek a szerződéskötést megelőzően átadott összeget utóbb foglaltanak minősítsék. Fenntartotta, hogy amennyiben a 20.000.000 Ft előlegnek tekintendő, úgy annak jogi sorsáról a felek tiltó jogszabályi rendelkezés hiányában a Ptk. 200.§ (1) bekezdés alapján a Ptk. 319.§ (3) és 320.§ (1) bekezdésében írtaktól eltérően rendelkeztek a szerződés 3.6 pontjában. E körben utalt a Ptk. 207.§ (1) bekezdésében írtakra. Arra hivatkozott, a szerződés 7.2 és 7.4 pontja

szerint a 20.000.000 Ft az alperest a Ptk. 318.§ (1) és 339.§ (1) bekezdés alapján kártérítés jogcímén is megilleti.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése azonban téves.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Cstv. 38.§ (2) bekezdés alapján nem volt törvényi akadálya annak, a felperes igényét perben érvényesítse az alperessel szemben.

A felperes fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy erre vonatkozó kifejezett megállapodás hiányában a megfizetett 20.000.000,- forint kötbérnek nem tekinthető, mert a felek a szerződéskötéskor kötbért külön nevesített szerződésszegés esetére nem kötöttek ki. A Ptk.246.§.(1) bekezdése szerint a kötelezett meghatározott pénzüsszeg fizetésére kötelezheti magát arra az esetre, ha olyan okból, amelyért felelős, nem vagy nem szerződésszerűen teljesít (kötbér). Kötbért csak írásban lehet érvényesen kikötni. Kötbér után kamat kikötése semmis. A kötbér fogalmából következik, hogy az mint szerződésszegési szankció a kötbérfizetés feltételeinek fennállta esetén utólag fizetendő. A szerződéskötéssel egyidejűleg kifizetett vételár-részlet fogalmilag nem minősíthető kötbérnek (BDT. 2003.789.). A kötbér és a foglaló között éppen az a legfontosabb különbség, hogy a kötbért nem a szerződés megkötésekor, hanem a szerződésszegést követően adják, illetőleg követelhető. A Ptk.246.§.(1) bekezdéséből következően a felperes által fizetett pénzüsszeg kötbérnek nem tekinthető, hiszen az nem a szerződésszegést követően került átutalásra.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperesi teljesítés bánatpénznek is tekinthető. A Ptk.320.§. (2) bekezdése szerint az elállás jogát a felek bánatpénz fizetése ellenében is kiköthetik; a bíróság a túlzott mértékű bánatpénz összegét mérsékelheti. A törvény idézett rendelkezése alapján a felek megállapodhatnak abban, hogy valamelyikük akkor is elállhasson a szerződéstől, amikor azt jogszabály nem teszi lehetővé. Emellett kiköthetik azt is, hogy e lehetőségért cserébe a másik felet ellenérték illessen meg. Az elállás jogának elismerése fejében kikötött - a másik fél kártalanítását szolgáló - ellenérték a bánatpénz. A perbeli szerződés nem biztosított elállási jogot a felperes vagy az alperes számára és az elállási joghoz kapcsolódóan nem rendelkezett bánatpénz megfizetéséről. Szerződéssel kikötött elállási jogosultság hiányában fogalmilag kizárt a felperes által fizetett összeg bánatpénznek történő minősítése.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által fizetett összeg foglalónak sem tekinthető a Ptk.243.§.(1) bekezdésben írtakra tekintettel. A foglaló adása reálszerződés, így a szerződés megkötése után átadott pénzüsszeg akkor sem tekinthető foglalónak, ha a felek megállapodtak abban, hogy a kötelezett a foglalót későbbi időpontban teljesíti (EBH. 2006.1530.). Ebből következően szerződésmódosításban sem köthetnek már

ki a felek foglalt és a szerződéskötéskor más címen átadott összeget sem módosíthatják foglaltóra (BH. 2004.463.).

Az ítéltábla kiemelt jelentőséget tulajdonított annak a ténynek, hogy a 20.000.000,- forintot a felperes nem közvetlenül az alperes részére fizette meg, hanem azt ügyvédi letétbe helyezte. Vagyis a felperes által utalt pénzösszeg nem került közvetlen az alpereshez, afelett az alperes közvetlen (és feltétel nélküli) rendelkezési jogosultságot nem szerzett, márpedig ez a körülmény szintén kizárja, hogy a felperes által két részletben átutalt összesen 20.000.000,- forint foglaltónak lenne tekinthető. Mind a 2008. július 22-i szerződés, mind annak 2008. augusztus 28-i és szeptember 3-i módosítása úgy rendelkezett, hogy a letéti összegből a letéteményes ügyvéd a szerződés 3.2. pontjában meghatározottak szerint az alperes hitelezőinek igényét fogja kielégíteni azt követően, ha a fennmaradó vételárat a felperesi vevő már igazolt módon megfizette. Ez alapján pedig az állapítható meg, a 20.000.000 Ft nem került átadásra az alperes részére, azon tehát az alperes rendelkezési jogosultságot nem szerzett.

Az a körülmény, hogy a felperes a vételárat megfizetni nem tudta, mert banki hiteligényét elutasították, a Ptk.318.§.(1) bekezdés, illetőleg a Ptk.339.§.(1) bekezdés alapján érvényesített kártérítési igény vonatkozásában bírnia jelentőséggel. Kártérítéssel kapcsolatos konkrét tényelőadást azonban az alperes nem tett, annak általános feltételeit nem is bizonyította. A Ptk.4.§.(1) és (4) bekezdésével kapcsolatos alperesi jogi okfejtés nem nyújt kellő alapot annak megállapítására, hogy a felperes által átutalt összeg az alperest kártérítés címén megilleti. A 20.000.000,- forint kárártalánynak nem tekinthető, mert ez esetben lényegében a foglalt funkcióját töltené be.

Mindezek alapján az ítéltábla azt állapította meg, a 20.000.000 Ft előlegként került ügyvédi letétbe helyezésre, és az így a szerződés megszűnése folytán - a Ptk.319.§.(3) bekezdés és a Ptk.320. §.(1) bekezdés alapján - a Ptk.319.§.(2) bekezdés szerint a felperesnek visszajár.

Tévesen hivatkozott az alperes arra, hogy a felperes által ügyvédi letétbe helyezett összeg a Cstv.4.§.(1) bekezdése alapján az alperes felszámolási vagyonába tartozna. A Ptk.117.§.(2) bekezdése szerint a tulajdonjog megszerzéséhez az átruházásra irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a dolog átadása is szükséges. Az átadás a dolog tényleges birtokbaadásával, vagy más olyan módon mehet végbe, amely kétségtelenné teszi, hogy a dolog az átruházó hatalmából a tulajdonjog megszerzőjének hatalmába került. A pénz jelentősége nem dologi (fizikai) voltában van, hanem abban, hogy meghatározott vagyoni értéket fejez ki, helyettesíthető. Ennek megfelelően a tévesen vagy jogalap nélkül az adós birtokába került pénzösszeg is a felszámolási vagyon részét képezi. Ehhez azonban az is szükséges, hogy az átutalással a pénz feletti használat joga átszálljon az adósra, az adós a pénz birtokába jusson (BH. 2004.246.). Az alperes nem jutott a 20.000.000,- forint birtokába és nem szerzett rendelkezési jogosultságot a felperes által utalt összeg felett, a szerződés 3.2. pontja szerint ez az összeg csak feltételesen, a vételár teljes megfizetését követően lett volna az adós érdekében felhasználható. Ebből pedig az következik, hogy a 20.000.000,- forintból a bírósági letétbe helyezést követően fennmaradt 19.850.000 Ft a Cstv.4.§.(1) bekezdése alapján nem tartozik az alperes felszámolási vagyonába.

A 27/2003. (VII.2.) IM. rendelet 32.§.(1) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a bírósági letétbe helyezett összeg kifizetéséről, átutalásáról az a bíróság dönt, amely a letét elfogadásáról határozott, vagy amelyik a közjegyzőtől, végrehajtótól a letétet átvette. Az IM.rendelet 32.§.(2) bekezdése szerint ha a teljesítési letét elhelyezésére azért került sor, mert a jogosult személye, illetőleg a részesedés mértéke vitás, a bíróság felhívja az igénylőként fellépő személyt, hogy jogosultságát jogerős (előzetesen végrehajtható) bírósági vagy más hatósági határozattal egyidejűleg személyazonosságát az annak igazolására szolgáló okmánnyal igazolja. Az igazolás megtörténteig nem lehet kiutaló határozatot hozni, a bíróság további intézkedést nem tesz.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§.(2) bekezdés alapján megváltoztatta és kötelezte az alperest az átvett vételárelőleg felperesnek történő visszafizetésére azzal, hogy a bírósági letétbe helyezett, felszámolási vagyona nem tartozó 19.850.000 Ft felvételére a már hivatkozott 27/2003.(VII.2.) IM. rendelet 32.§.(2) bekezdés alapján az alperes jogosult.

Az alperes a Ptk.319.§.(2) bekezdés, a Ptk.298.§.a./ pont, valamint a Ptk.301/A.§.(2) bekezdés alapján köteles az általa sem vitatott mértékű késedelmi kamatot a felperesnek megfizetni.

Az első- és másodfokú eljárásban pervesztes alperes a Pp.78.§.(1) bekezdés alapján köteles megfizetni a feljegyzett kereseti és fellebbezési illetéket, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségét. Az ügyvédi munkadíj áfá-t is magában foglaló összegéről a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§. (1), (2), (5) és (6) bekezdése alapján rendelkezett.

G y ő r , 2010. április 21.

Dr. Szalai György sk.
tanács elnöke

a **Dr. Szalay Róbert sk.**
előadó bíró

Dr. Hammer Sándor sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: